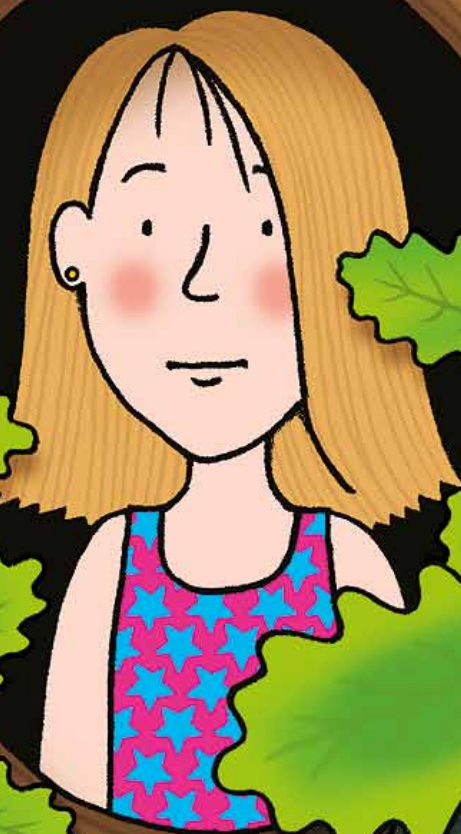

Jacqueline Wilson

Lilē nori būti
viena

Alma littera

Tai buvo mano kaltė. Mes visi susigrūdę ant sofas penktadienio vakarą žiūrėjome jau antrą „Karūnavimo gatvės“ seriją. Na, iš *tikrujų* tai niekas jos nežiūrėjo. Piksė tupėjo ant sofas ranktūrio ir terliojo pomidorų padažu sau burną, lyg užsukta kartodama mums, kad ji pasidažiusi lūpas visai kaip mamytė. Mano jauniausioji sesutė tikrai galėtų būti plepėjimo pasaulio čempionė. Piksei treji ir ji nuolat šneka, nors dažniausiai – visiškai nesąmonės.

Kitai mano sesutei, Blisei, – šešeri, bet ją apskritai sunku prakalbinti. Ji gulėjo aukštiełninka ant sofas, sukdamą apie pirštą ilgų šviesių plaukų sruogą ir šniurkščiojo, įsikniaubusi į savo seną meškiuką. Po šonu ji buvo pasikišusi mylimiausią pasakų knygą. Jos dvynys brolis Baksteris tuo tarpu brūžino degtukų dėžute aukštyn žemyn jai per kojas vaizduodamas, jog

tai – mašina, ir kvailai burzgė kaip koks lenktyninis automobilis.

Aš varčiau vieno mamos žurnalo puslapius svarsty-dama, koks jausmas būti įžymiai ir turtingai, ir bandy-dama išsirinkti, kuria dama norėčiau būti. Buvo sunku žiūrėti į jas rimtai, nes visos jos turėjo tankius ūsus. Baksteris aiškiai prieš kurį laiką pasidarbavo mėlynu tušinuku.

Mama vienintelė kaip dera sėdėjo ir žiūrėjo į ekraną, bet man buvo akivaizdu, kad ji net nemato tų „Karūna-vimo gatvės“ veikėjų. Ji nė nekrustelėjo, kai ėmė rody-ti reklamas. Tiesiog sėdėjo, parėmusi ranka smakrą, ir spoksojo didelėmis, tuščiomis akimis.

– Mama! – ištiesiau ranką ir švelniai ją bakstelė-jau. – Mama, kas tau?

– Nieko.

– Bet tu keistai atro dai.

– Ai, užsičiaupk, Lile, – pavargusiu balsu burbtelėjo mama.

Nuo tada, kai mirė Polas, ji nuolat vaidino pavar-gusią. Būdavo per daug pavargusi keltis iš ryto ir per daug pavargusi eiti miegoti vakare. Buvo per daug pa-vargusi eiti į darbą, o tada, kai ją iš ten išspyrė, – per daug pavargusi ieškotis kito. Ji tiesiog sėdėjo namie, rūkė ir spoksojo į niekur.

Priverčiau ją nueiti pas daktarą, nes siaubingai dėl jos nerimavau. Jai išrašė tablečių nuo depresijos. Dak-taras paaiškino, kad, netekus vyro, visai natūralu kurį laiką sielvartauti. Aš nieko nesupratau. Mama nemėgo Polo, net kol jis buvo šalia. Nė vienas iš mūsų jo ne-mėgom, netgi Piksė, nors jis buvo jos tėvas. Jis arba ant mūsų rėkdavo ir lupdavo visus, netgi mamą, arba

nekreipdamas į nieką dėmesio drybsodavo ant sofos, kvailai atrodydamas su apatiniais, kelnėmis ir kojine-
mis. Kol Polas būdavo namie, mes net negalėdavom
sėdėti ant savo pačių sofos. Mama burbėdavo, kad jis
tik tuščiai užima vietą ir išvis yra didžiulė jos klaida.
Sakėsi niekad nemokėjusi pasirinkti vyrų. Štai šito aš
ir nepajėgiau suprasti. Nes, kai neturėdavo vyro, ji pa-
virisdavo zombe, vaidinančia, kad tuoj ateis pasaulio
pabaiga.

Negalėjau žiūrėti į ją tokią, ypač kai atrodydavo taip
nevykusiai, apsirengusi senais apsmukusiais marškinė-
liais ir sportinėmis kelnėmis. Panorėjusi mama galėda-
vo atrodyti fantastiškai – gražiau už bet kurią poniją iš
tų žurnalų. Kai ji išsipuošusi eidavo iš namų, man už-
gniaučdavo kvapą – taip žaviai ji atrodydavo. Štai kodėl
aš taip pasakiau:

– Mama, o gal išeitum kur nors?

– Ką?

– Nagi, nueik į „Lapę“, pasimatysi su senais drau-
gais.

„Lapė ir skalikai“ buvo aludė kitapus gatvės, prie-
šais mūsų namų. Jie turėjo sodelį, tad vasarą aš ir vai-
kai su mama bei Polu, o dar anksčiau – su Mikiu, Bli-
sės ir Baksterio tėvu, dažnai ten lankydavomės. Mama
pasakojo, kad pasiimdavo mane ten dar tuomet, kai
buvom tik dviese. Ji nusiveždavo mane vežimėlyje, ir
aš nepaprastai laiminga šlamšdavau traškučius. Pasak
mamos, aš visada buvau ramus vaikas. Užtat ji gavo
tikrą šoką, kai susilaukė Blisės su Baksteriu. O Pik-
sė išvis buvo košmaras – *ji* vežimėlyje neištverdavo nė
dviejų minučių. Kai tik bandydavome ją ten pasodinti,
imdavo raitytis ir klykti.

– Ar galvos netekai, Lile? Negaliu eiti į „Lape“, tik jau ne su jumis visais.

– Aš rimtai. Norėjau, kad eitum viena. Vaikams nieko nenutiks. Aš juos prižiūrėsiu.

Mama nužvelgė mane, kramtydama naga.

– Tikrai?

– Aha, tikrai.

Mama toliau krimto naga, o plaukai krito jai ant akių. Regis, ji svarstė. Šiaip ji krūvą kartų palikdavo mane prižiūrėti vaikų, kai turėdavo nueiti į paštą, spaudos kioską ar į parduotuvę (nors nubėgti žuvies su bulvytėm buvo *mano* darbas).

– Aš neturėčiau palikti jūsų vienų vakare, – burbtelėjo mama.

– Taigi palikdavai, kai tik pradėjai draugauti su Polu, – priminiau.

– Taip, bet neturėjau. Be to, palikdavau jus tik suguldytus ir užmigusius.

– Aš suguldysiu vaikus. Juk vis tiek kas antrą vakarą tai darau.

– Žinau. Tu – puiki mergaitė, – mama pro Baksterį su Blise ištiesė ranką ir pirštu paglostė man skruostą. – Kartais net pamirštu, jog ir tu – dar maža.

– Aš nemaža! Man jau vienuolika metų. Ir pagal savo amžių esu labai subrendusi.

– Taip, dažniausiai tu elgiesi kaip maža senutė. Myliu tave, Lile.

– Ir aš tave myliu, mama. Nagi, eik, pasipuošk. Aš *puikiai* susitvarkysiu.

– Na, nebent tik išlenksiu taurelę, kad truputį pralinksmėčiau.

– Gerai, *eik!*

Mama nusišypsojo visai kaip Piksė, gavusi ledų, ir nudrožė į miegamąjį. Piksė nutapsėjo jai iš paskos. Jai patikdavo žiūrėti, kaip mama puošiasi.

– A, tai mama kažkur eina? – susidomėjo Baksteris, stumdamas savo „mašinėlę“ man per veidą.

– Nelįsk kur nereikia, – atrėžiau. – Ir atiduok man tą degtukų dėžutę. Juk puikiai žinai, kad negalima su jais žaisti.

– Aš ir nežaidžiu su degtukais. Tik su *dėžute*. Tai galėsim dar neiti miegoti? Žiūrėsim filmą per DVD, gerai?

– Tik nebaisų, – išlemeno Blisė, gūždamasi į kamuoliuką.

– *Nebaisų*, – pažadėjau, nors ir žinojau, kad bus nelengva. Blisė negali nedrebėdama žiūrėti netgi „Aukštyn“. Manau, viskas per tuos šunis. Jos tėtis, Mikis, turėjo vokiečių aviganį, vardu Reksą. Jis nebuvo labai bjaurus, ne koks rotveileris ar pitbulis, bet kartais imdavo ir padūkdavo, net kol buvo dar visai mažiukas. O kadangi buvo pūkuotas ir atrodė labai mielas, tai Blisė su juo elgėsi taip pat, kaip su savo meškučiais, ir syki pabandė jį aprenkti. Reksui tai nepatiko ir jis jai įkando. Tai buvo tik įdrėskimas, bet iš rankos pasipylė kraujas. Nuo tada šunys Blisei varė siaubą.

– Su tavim nuobodu, Blise. Aš noriu pasižiūrėti labai labai baisų filmą, – pareiškė Baksteris. – Žiūrėkim filmą apie vampyrus, tada visi jais pasiverskim ir *kandžiokimės!*

Jis apsimetė, kad tuoj išplėš gabalą mėsos Blisei iš kaklo. Ta ėmė klykti, tarsi iš tiesų plūstų kraujais.

– Kas nutiko? – mama tuoj įkišo galvą pro duris. Ji buvo apvedžiojusi ir nutepusi šešėliais dar tik vieną

akį, o antros nespėjo, tad atrodė kreivai. – Jie nenori, kad išeičiau, tiesa?

– Viskas gerai, mama, jie tiesiog kvailioja. Užsičiaupkit abu! – sušukau, talžydama Baksterį ir Blisę pagalve. – Jūs norite, kad mama išeitų ir puikiai praleistų laiką, ar ne? *Norite?* – paklausiau, niukindama juos kojomis.

– Taip, Lile, – atsakė Blisė, susiėmusi rankomis už kaklo, tarsi stabdytų kraują iš menamos žaizdos.

Aš dar kartą, tik smarkiau, niuktelėjau Baksteriui ir prispaudžiau jo degtukų dėžutę – mašinėlę ranka.

– Taip, mama, gali eiti, – sumurmėjo jis, plėšdamas iš manęs savo mašinėlę.

– Puiku, tada eisiu, – pasakė mama. – Tu geriau su jais susitvarkai, Lile, nei aš. Kada nors būsi puiki mąmytė.

Ne, nebūsiu. Aš niekada nebūsiu mama. Išvis nenoriu turėti vyro ir pulko aplinkui be paliovos zirziančių bamblių. Negaliu pakesti vyrų, išskyrus nebent poną Ebotą, mano mokytoją. Mielai tekėčiau už pono Ebotą, tik mama sako, kad jis ne iš tų, kurie veda. O jei negaliu tekėti už jo, tai netekėsiu už nieko. Uždirbsiu didžiulę krūvą pinigų ir gyvensiu dideliame, gražiame name visai viena. Niekas nemėtys žaislų ant grindų, nelaistys sulčių ant kilimo ir netrankys televizoriaus taip smarkiai, kad vaizdas pradeda mirgėti. Mano namuose bus švaru kaip rūmuose. Jie bus tokie gražūs, kad bus aprašyti visuose žurnaluose ir mažos mergaitės išsikirps jų nuotraukas ir klijuosis į iškarpu albumus. Aš pati viską įsirengsiu. Štai kaip aš uždirbsiu tą krūvą pinigų – būsiu įžymi interjero dizainerė ir vesiu apie tai laidą.

Nuėjau paieškoti piešimo popieriaus, kad galėčiau pradėti nedelsdama. Baksteris su Blise irgi užsigeidė piešti, bet senajame piešimo sąsiuvinyje bebuvo likęs vos vienas švarus lapas.

– Čia *mano* piešimo sąsiuvinis, – pareiškė Blisė, ir tai buvo tiesa. Sąsiuvinį kartu su storomis vaškinėmis kreidelėmis ji gavo dovanų per anas Kalėdas.

– Taip, todėl *tu* gali piešti ant kartoninio viršelio – jis pats geriausias, – pamelavau.

– O *aš*? – paklausė Baksteris, mėgindamas nusičiupti sąsiuvinį sau.

– Maniau, tu labiausiai mėgsti terlioti žurnalus? – pasakiau. – Gal pripiešk toms ponioms dar ir barzdas, ne tik ūsus?

Taigi Baksteris ryžtingai ėmėsi kiekvienai garsenybei keverzoti tankias barzdas ir, kol jo neapleido įkvėpimas, nepagailėjo pribloškiamo kiekio plaukų joms ant kūno. Blisė nupiešė didelį rožinį kubą su mažomis išsikišusiomis vielutėmis, o tada pripiešė dar keturis tokius pat, tik mažesnius. Ji paaiškino, jog tai – mūsų šeimos portretas, ir mums teko ja patikėti. Atsisėdau sukryžiuvusi kojas, pasidėjau savo brangujį popieriaus lapą išilgai ant padėklo ir ėmiausi projektuoti savo svajonių namus. Braižiau iš viršaus, kad matytųsi visi kambariai. Name turėjo būti ne vien svetainė, virtuvė ir miegamieji. Norėjau ir dailininko dirbtuvių su nuosavu molbertu bei keramikos ratu, ir muzikos kambario su pianinu bei būgnų rinkiniu, ir bibliotekos, iki pat lubų prigrūstos knygų, ir šiltnamio su drugeliais, skraidančiais tarp gėlių, ir plaukimo baseino per visą rūšio ilgį.

Pikšė liko stebėti mamos, tad mums pasisėkė. Paprastai ji būdavo tikra rakštis, kai mes piešdavome. Ji

niršo, kad pati dar nėra pakankamai didelė ir nemoka padoriai piešti, tad taikydavosi nugvelbti mūsų tušinius ar kreideles ir prikeverzoti nesąmonių mūsų piešiniuose.

Po kurio laiko ji atstraksėjo čiauškėdama:

– Pažiūrėkit į mamytę, pažiūrėkit į mamytę, kokia ji graži!

Mama atrodė žavingai: jos ilgi plaukai buvo suimti ant pakaušio, o priekyje suraityti smulkiomis garbanėlėmis. Dabar jau abi jos akys atrodė kaip Kleopatros, o lūpos buvo ryškiai raudonos ir blizgėjo. Ji vilkėjo aptemptą rausvą palaidinukę, iš po kurios šiek tiek kyščiojo raudona liemenėlė, trumpą juodą sijonėlį ir juodas pėdkelnes, o avėjo savo gražiausiais raudonais aukštakulniais. Mes visos trys – Piksė, Blisė ir aš – labai mėgdavom klapsėti įsispyrusios į mamos aukštakulnius ir vaizduoti, kad esame suaugusios damos, kaukšinės per miestą.

– Tu tikrai atrodai pritrenkiančiai, mama, – pagyriau, o Baksteris pritariamai šūktelėjo.

– Ar iš tiesų gerai atrodau? – paklausė ji susirūpinusi. – Manau, kad nuo tada, kai gimė Piksė, pasidariau kaip maišas, visa apsmukusi ir nukarusi.

– Ne, nieko panašaus. Atrodai fantastiškai, – patikinau.

Mama kritiškai nužvelgė savo krūtinę.

– Papai tragiški, – suburbėjo. – Jų beveik nėra.

– Įsikišk ten porą apelsinų, mama! – leipdamas juokais pasiūlė Baksteris.

– Užsičiaupk, įžūlus paršeli, – atšovė mama.

Pasidažiusi ir pasipuošusi ji atrodė visai kitaip. Džiaugiausi, kad mano sumanymas ją taip pakeitė.

– Eik ir gerai pasilinksminink, mama, – palinkėjau.

– Na, aš net nežinau, ar ten bus kas nors iš senosios kompanijos. Gal tik išgersiu porą taurelių ir grįšiu namo. Bet net jei bus ir labai smagu, pažadu grįžti iki vidurnakčio. Juk nenoriu pavirsti moliūgu, tiesa?

– Tai Pelenės *karieta* pavirto moliūgu, – pataisė ją Blisė.

„Pelenė“ buvo mėgstamiausia jos pasaka. Kiekvieną vakarą turėdavau ją skaityti iš didžiosios mūsų pasakų knygos. O Blisė kuo rimčiausiai klausydavosi.

Mama pakštelėjo Blisei į išblyškusį žanduką, švelniai išnybo Baksteriui į nosį (jis negalėdavo pakęsti bučiavimosi), pakėlė Pikšę ant rankų ir suko ją ratu tol, kol ta ėmė spiegti. Tada paskubom apkabino mane.

– Ačiū, brangute, – padėkojo ir išlėkė kaukšėdama kulniukais.

Kai ji užtrenkė lauko duris, kelias akimirkas visi be žado tylėjom. Bute staiga pasidarė labai tylu. Televizorius ėmė groti „Karūnavimo gatvės“ melodiją, kuri skambėjo keistai melancholiškai. Baksteris pašoko ir ėmė lakstyti ratu po kambarį, iš visų jėgų kaukdamas ir apsimesdamas esąs policijos automobilis su įjungta sirena.

– Nustok staugti, Baksteri, – paliepiu.

– Aš tuoj tave pagausiu, areštuosiu, uždarysiu į kalėjimą ir kameroje primušiu, – pagrasino Baksteris, lėkdamas tiesiai į mane.

– Ne, nes aš esu didelės mafijos gaujos vadeiva ir nušluosiu tave nuo žemės paviršiaus, – atšoviau. Tada čiupau jį ir parverčiau ant grindų. Mes tik vaidinome muštynes, bet Blisė ėmė verkšlenti, kad nustotume, nes užsigausim.

– Gana, Baksteri. Gerai, tu laimėjai. Uždėk man antrankius ir vesk į kamerą, – pasidaviau, atkišdama riešus. – Nesijaudink, Blise, mes tik kvailiojam. Ei, o kur dingo Piksė?

Ji per tą laiką nusliūkino į mamos kambarį. Radau ją sėdinčią vidury lovos ir besiterliojančią veidą mamos lūpdažiu.

– Piksė! Kokia tu *negera*, – subariau, iš paskutiniųjų tramdydama juoką, nes Piksė atrodė baisiai juokingai.

– Aš *gera*! Aš noriu tikro lūpdažio – tokio, kaip mamytės, – paaiškino ji. – Noriu būti graži!

– Mama labai supyks, jei sužinos. Čia jos geriausias lūpdažis! Na, ir kaipgi tu atro dai? – pakėliau ją ir pastačiau priešais tualetinį staliuką. Pamačiusi savo karo spalvas, Piksė ėmė leipti iš juoko.

– Nagi, einam praustis!

– Ne, nenoriu, man patinka!

– Bet prieš miegą vis tiek turėsi nusiprausti. O tau *jau* metas miegoti, Piksė. Eime!

Bet Piksė nė nemanė niekur eiti. Pašokusi ji puolė lakstyti po butą, mojuodama rankomis kaip malūnas. O man teko visą amžinybę ją vaikytis.

– Aš dar nepavargau! Dar nepavargau! – kvaksėjo ji.

– Užtat *aš* jau pavargau tave gaudyti! Turbūt *man* jau metas gultis, – atsidusau, griuvau kiek ilga ant mamos lovos ir likau drybsoti kaip akmuo – nejudėdama ir užsimerkusi.

Piksė nedrąsiai sukikeno. Tada pabėgėjo dar kelis žingsnius ir sustojo.

– Lile! – pašaukė.

Aš nejudėjau. Išgirdau, kaip Piksė šliurptelėjo kišdama nykštį į burną. Šniurkšdama ji kokią minutę čiulpė nykštį.

– *Lile!* – suriko tada.

Atsisėdau, čiupau ją ir apkabinusi užsitempiau ant lovos. Ji sucypė, ėmė muistytis ir mušti mane mažyčiais kumštukais.

– Išgąsdinai mane, tu negera, – niršo raukydamasi.

– Oi, Pikse, atleisk! Visai užmiršau, kokia tu mažytė. Kaip mažytis, mažytis kūdikėlis. Na, padarykim iš tavęs kūdikėlį! – Aš nutraukiau nuo mamos lovos apklotą, susukau į jį Piksę ir pakėliau ant rankų.

– Na, štai! – pasakiau, nešdama ją į svetainę. Baksteris rausė mūsų vaizdo kasečių krūvą, tas, kurios jam nepatiko, mėtydamas per petį. Blisė rado suglamžytą mano svajonių namo piešinį ir dabar kuo atsargiausiai pirštukais žingsniavo po kambarius.

– Baksteri, Blise, pažiūrėkit, kokį mažą vaikutį turiu! Na, argi ji ne meilutė? – paklausiau. – Sakyk „labas“, brangute!

– Gu gu gu, – atsiliepė Piksė, labai stengdamasi pamėgdžioti kūdikėlį.

– Ką ji ten sako? *Ka-kū?* – prunkšdamas paklausė Baksteris. – Kūdikėlis padarė didelį *ka-kū!*

– Ne, *nepadariau!* – subliuvo Blisė, kaip įmanydama vaduodamasi iš apkloto.

– *Ka-kū!* – užsiėmęs nosį, atkakliai erzinosi Baksteris.

– Nustok ją erzinti, Baksteri, tai bjauru. Ir nebemėtyk po kambarį kasečių. Filmą išrinksiu *aš*, – pareiškiau, sodindama Piksę ant sofos šalia Blisės. – Nagi, Blise, pažiūrėk mano mažylę, gerai?

– O galima, ji bus ir mano kūdikėlis? – paklausė Blisė. – Aš noriu ją pamaitinti...

– Noriu savo buteliuko! – užsigeidė Piksė. Dabar ji nebeapsimetinėjo. Ji vis dar gaudavo kuo tikriausią

buteliuką nakčiai. Tik nebūtinai su pienu. Puikiausiai tiko ir silpna arbata arba sultys – nesvarbu. Jai tiesiog patikdavo migdantis ką nors čiulpti.

– Gerai, gerai, tuoj atnešiu tau buteliuką. Žiūrėsim... „Piterį Peną“.

– Ne, nuobodu, jis – tik mažiukams, – ėmė zirzti Baksteris.

– Ne, ne tik. Ten yra piratų, pameni?

– Bijau piratų, – suvirpėjo Blisė.

– Jie nebaisūs. Be to, tame filme yra Dindilin, o tau juk patinka fėjos ir undinėlės, ir Vendės namai...

Man ir pačiai visa tai dar patiko – kad ir kaip vaikiška; ypač ta dalis, kur jie skrenda. Kažin ką būčiau atidavusi, kad tik galėčiau pakilti ir nuskristi aukštyn, į dangų. Esu sapnavusi, kad skrendu, bet net ir sapnuose man gerai nepavykdavo. Aš tik slysdavau koku nors paviršiumi, mataruodama kojomis ir rankomis, lyg plaukčiau. Tai priminė ne tiek skraidymą, kiek pratimus ore. O aš norėjau pakilti į dangų ir skristi toli, lengvai, be vargo – lyg paukštis.

Matyt, man iš tikrųjų reikėjo gerų sparnų. Kai buvau maža, čiupinėdavausi nugarą ir spėliodavau, ar išsišovusios mentės – kartais ne man dygstantys sparnai? Būdavo, kad vis dar juos įsivaizduodavau: tankias baltų plunksnų klostes, panašias į vėduoklę, tvirtai prigludusias man prie nugaros. Apsimesdavau, kad galiu juos kada panorėjusi išskleisti ir skristi tolyn. Kartais po pamokų aš net neidavau tiesiai namo – į mūšų butą antrajame aukšte. Užsiropšdavau į patį namo viršų ir atsistodavau balkone, įsikibusi į aprūdijusį turėklą, žvalgydamasi aplinkui ir svajodama, kaip gera būtų

imti ir pasileisti – nuskristi virš didžiulio parko medžių viršūnių...

O Piteriui Penui, Vendei, Džonui ir Maiklui, kiek prisiminiau, sparnų išvis nereikėjo. Norėjau išsiaiškinti, kaip jie skrenda, todėl ryžtingai įkalbėjau Baksterį su Blise žiūrėti būtent šį filmą. Su Pikse buvo juokų darbas. Ji paveldėjo iš Blisės senąjį Dindilin kostiumą ir baisiai jį mėgo. Štai ir dabar nukūrė jo apsivilkti. Užtruko ilgokai, nes pati dar nelabai mokėjo rengtis: paprastai sukišdavo koją į rankovę arba abi rankas – į kaklo iškirptę. Kostiumas pasirodė gerokai lipnus, nes paskutinįsyk, kai vilkėjo, Piksė apipylė jį sultim, bet jai, regis, tai buvo nė motais. Atnešiau jai dar vieną buteliuką, kad netriukšmautų žiūrėdama, ir pripyliau didžiulį dubenį spragėsių.

– Štai spragėsiai, kad būtumėm lyg tikram kine, – pasakiau, jungdama vaizdo grotuvą.

Įsitaisiau viduryje sofos. Baksteris tūnojo viename jos gale, kad negalėtų kamuoti mergaičių. Daviau jam laikyti spragėsių dubenį, kad nesijaustų nuskriaustas. Blisę su meškiuku pasodinau kitame gale, o Piksę išspraudžiau tarp jos ir savęs, meiliai apkabinau ir priglaudžiau sau prie šono. Iš pradžių kokias dešimt minučių jie visi muistėsi, ginčijosi ir barstė aplinkui spragėsius, bet paskui susikaupė ir ėmė žiūrėti ramiai. Atrodė, tarsi mūsų sofa būtų išskleidusi odinius sparnus ir nuskraidinusi mus visus tiesiai į Niekados salą.

Nė vienas nė nekrustelėjome, kol nepradėjo bėgti titrai.

– Iš naujo! – ėmė prašyti Piksė. – Uždėk dar kartą!

– Nekvailiok, tau jau *seniai* metas į lovą! – Aš dirstelėjau į laikrodį. – Greičiau, „Lapė“ tuoj užsidarys!

Mama po minutės pareis, ir jei ras mus vis dar nesugulsius, tai labai supyks. Nagi, paskubam! Kuris pirmas išoks į lovą?

Piksė pati paknopstom nušlepsėjo link savo lovelės. Toji jau buvo jai gerokai per maža, bet Piksė rėkdavo ir nesileisdavo paguldoma ant čiužinio greta mūšų. Persiritusi per groteles, Piksė susirangė guolyje ir užmigo iškart, vos padėjusi galvą ant pagalvės. Ji tebevilėjo savuoju Dindilin kostiumu, o veidą buvo išsitepliojusi lūpdažiu, bet aš numojau ranka ir nesivarginau jos nei perrengti, nei prausti.

Su Baksteriu buvo kur kas sunkiau.

– Eikš, Baksteri, metas į lovą!

Jis įsisprendė rankom į šonus ir piktai atsisuko į mane.

– Kas čia man nurodinėja, kada metas į lovą? *Tu* man neįsakinėsi. Tu – ne mano mama! – ėmė rėkti jis.

Tai buvo tik maivymasis. Aš visada sakydavau jam, ką daryti, ir nurodinėdavau kur kas dažniau nei mama. Jis paprasčiausiai išigeidė pasispyrioti. Gavau jėga jį pargriauti, nutraukti nuo besispardančių kojų džinsus ir pakišti jį po antklode. Bet jis tučtuoju vėl pašoko su antklode ant galvos.

– Baksteri! Gulkis!

– Visai aš ne Baksteris! Aš – Antklodinė pabaisa ir tuoj jus uždusinsiu, – riaumojo jis, krypuodamas po kambarį.

– *Nebūk* pabaisa, aš bijau, – ėmė verkšlenti Blisė.

Su ja, regis, išvis nebuvo jokio vargo. Ji pati persivilko naktinukais ir apsiklojusi susirangė ant čiužinio. Tačiau, kai Baksteris jau seniausiai pūtė į akį, ji vis

dar nemiegojo ir tyliai šniurkščiojo, įsikniaubusi į savo meškiuką. Ištiesiau ranką ir apkabinau ją.

– Miegok, Blise, – sušnibždėjau.

– Negaliu. Neužmigsiu, kol mama nepareis.

– Ji turi tuoj grįžti, – pasakiau. Nors pati nenutuokiau, kur ji pradingo. „Lapė“ jau seniai turėjo būti užsidariusi. Mama juk sakė išgersianti tik porą taurelių! Aišku, tais žodžiais aš nelabai patikėjau; tačiau ji rimtai žadėjo grįžti iki vidurnakčio.

Gulėjau, apsikabinusi Blisę, o kojomis prispaudusi neramiai trūkčiojančias Baksterio pėdutes, ir klausiausi. Girdėjau gatvėje rėkaujant kažkokius vaikėzus; paskui kažkas ėmė garsiai tarškėti – matyt, jie spardė tuščias alaus skardines. Tikriausiai kokie pienburniai. Mama su tokiais neprasadėtų. Paskui išgirdau riksmus: kažkokia pora garsiai vaidijosi. Sunerimau ir ištempiau ausis, bet moters balsas buvo pernelyg kimus ir žemas – tikrai ne mamos. Girdėjau, kaip jie keikia vienas kitą; tada pasigirdo smūgis. Blisė visa įsitempė.

– Ša, viskas gerai. Jie tuoj eis namo, – raminau ją.

– O mama?

– Ji tuoj grįš. Turbūt užsuko pas kokią savo draugę dar išgerti. Bet tu nesijaudink, jai nieko nenutiks.

– Iki vidurnakčio grįš? – sumurmėjo Blisė.

– Aišku, kad grįš, – patvirtinau, nors neabejojau, kad buvo jau po vidurnakčio.

Kai Blisė pagaliau užmigo, aš atsargiai išsirangiau iš guolio, pakilau nuo čiužinio ir nutykinau į virtuvę. Ten uždegiau šviesą. Laikrodis rodė be dešimt pirma. Sudrebėjau ir apkabinau save rankomis. Ji juk žadėjo grįžti iki vidurnakčio!

Man prieš akis ėmė skrieti baisūs vaizdai. Girdėjau, kaip mama klykia automobilyje, o kažkoks vyras ją muša; mama visa kruvina rauda nuotekų griovyje; mama guli šurpiausiai rami, atmerktomis akimis ir sustingusiu veidu. Trenkiau sau per kaklą, kad tik nuginkčiau tuos vaizdus šalin.

Prisipyčiau stiklinę vandens ir pradėjau iš lėto ją siurbčioti, bet netrukus ėmiau taip drebėti, kad stiklinė nykiai tarškėjo, daužydama man į dantis.

– Mama, pareik *namo*, – sušnibždėjau.

Atsisėdau prie virtuvės stalo ir tol žnaibiau rankomis jo kraštą, kol išiplėšiau nagą. Kojos man sustingo iš šalčio, tad atsistojusi ėmiau sukti ratus apie stalą. Buvo jau beveik vasara, mama išėjo nė nepasiėmusi švarkečio, bet man darėsi klaikiai šalta. Norėjosi grįžti į guolį sušilti, tačiau bijojau pažadinti Baksterį su Blise. Ak, kaip būtų gerai, kad nebūčiau vyriausia! Mielai norėčiau būti mažiukė, kaip Piksė, kad kiti sakytų man, ką daryti. Tai ir buvo baisiausia – aš nežinojau, ką daryti, jeigu mama išvis negrįžtų.

Dar sykį tvojau sau per galvą, iš paskutiniųjų stengdamasi išmušti tokias mintis. Pagalvojau, gal man apsirėngti ir eiti ieškoti mamos; bet jeigu vaikai pabus ir manęs neras, jie gi baisiausiai persigąs. O ir *man* pačiai darėsi baisu pagalvojus, kad tektų vidurnaktį eiti į gatvę. Bijojau ne tik girtuoklių, narkomanų ir kitų blogiukų. Bijojau pačios tamsos. Vien nuo minties, kad reikėtų išeiti į patamsyje skendintį balkoną ir apgrai bomis leisti juodais lyg šulinys laiptais, mane pradėjo krėsti dar smarkesnis drebulys.

Patraukiau į svetainę ir išsitiesiau ant sofos, padėjusi galvą ant mamos pagalvės. Traukiau į save vos jun-

tamą muskusinių jos kvėpalų aromata. Įsikniaubiau į pagalvę lyg Blisė – į savo meškiuką. Kietas pasakų knygos viršelis brūžino man šoną. Perbraukiau pirštais per knygos lapus, galvodama apie visus tuos keistus joje aprašytus padarus: Pelenę su tvarkingai sulankstytomis prašmatniomis rožine, žydra ir balta sukniomis, Snieguolę, uždarytą stikliniame karste, tris meškučius, paverstus gauruotais kilimėliais prie lovos.

Prisiminiau, kaip tada, kai buvau dar mažutė ir gyvenome tik dviese su mama, ji man skaitydavo tas pasakas. Daug kartų. Ir rodė man įrašą vidinėje knygos viršelio pusėje:

Lilei Gryn, laimėjusiai pirmąją vietą skaitymo, rašymo ir gramatikos konkurse.

Tada aš dar nemokėjau skaityti, nekalbant jau apie rašymą ir gramatiką, bet pažinau didžiąją *L, i* su taške-liu ir raitytą *y* uodegytę.

– Čia parašyta – Lilei. Mano vardas! Ar čia mano knyga, mamyte? – paklausiau.

– Tai – mano močiutės knyga. Aš labai mylėjau savo močiutę, daug labiau nei savo mamą – *tavo* močiutę. Kai pas ją nuvažiuodavau, ji skaitydavo man pasakas iš šitos knygos. Matai, šitą knygą ji gavo dovanų mokykloje už gerą mokymąsi. Mano močiutė buvo labai protinga. Pavadinau tave jos vardu, Lile, kad ir tu būtum tokia pat protinga, kaip ji.

Nesijaučiau labai protinga. Niekaip nesupratau, kaip toji Lilė sugebėjo būti ir maža, kad eitų į mokyklą, ir sena, kad taptų močiute, bet man patiko apie ją klausytis ir skaityti jos pasakų knygą. Paklausiau, ar negalėtume nuvažiuoti jos aplankyti, bet mama tik liūdnai papurtė galvą ir pasakė, kad močiutė mirusi. O dabar ir

mano močiutė jau numirė. Ji susirgo iškart po dvynių gimimo.

– Ką gi, dabar likom vieni, – pasakė tada mama.

Turėjo kažkur būti bent keletas *kitų* močiučių – mūsų tėvų mamų, bet mes niekada nebuvo jū matę. Mama teisi – mes esam visai vieni... Užtat ką darytume, jei kas nors nutiktų mamai?

Aš juk buvau vyriausia ir drąsiausia. O ką dabar dariau – žliumbiau, apsikabinusi mamos pagalvę! Apverčiau ją, nusibraukiau akis naktinių apačia ir vėl įsikniaubiau. Matyt, kažkuriuo metu vis dėlto buvau užsnūdusi.